

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2542 ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ เน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรมและทักษะกระบวนการด้านต่าง ๆ รวมถึงด้านภาษาและเน้นการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา (คำพันธ์ ป้อง ปานและนิสิต สินธุไพร. 2547 : 7-8) ส่งผลให้เกิดการปฏิรูปการเรียนรู้ที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ทั้งนี้โดยมุ่งหวังที่จะได้เห็นคนไทยเป็นทั้งคนดี คนเก่ง และมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้. 2543 : 7-12) ด้วยคุณลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่พึงประสงค์ คือลักษณะของกระบวนการทางปัญญาที่พัฒนาบุคคลอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีความสุข เน้นกระบวนการคิดและการปฏิบัติจริง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ด้วยเหตุนี้จึงมีผลต่อการดำเนินงานของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาแห่งชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นหลักสูตรแกนกลางที่ให้สถานศึกษานำไปจัดทำสาระให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นและผู้เรียน และเมื่อวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2548 ได้ประกาศขอให้สถานศึกษาดำเนินการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน อันมีสาระสำคัญที่เกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2548)

1. ภาษาไทย เป็นกลุ่มสาระที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐานทางวิชาการและการเรียนรู้
2. ให้ความสำคัญของการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง การออกเสียงตัวควบกล้ำ การเขียนเรียงความ ย่อความ การส่งเสริมให้รักการอ่าน การเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องตามอักขรวิธี และรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม

การพัฒนาหลักสูตร

1. กำหนดสัดส่วนการเรียน

ภาษาไทย จัดอยู่ในกลุ่มที่ 1 กลุ่มสาระที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐานทางวิชาการและการเรียนรู้ ควรใช้เวลาเรียนในห้องเรียน และอาจเรียนนอกห้องเรียนได้บ้าง

2. กำหนดจุดเน้นในการเรียน

ภาษาไทย ให้ความสำคัญของการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง การออกเสียงตัวควบกล้ำ การเขียนเรียงความ ย่อความ การส่งเสริมให้รักการอ่าน การเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องตามอักขรวิธี และรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมด้วยความสำคัญ ความจำเป็น และเหตุผลที่สอดคล้องกันว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพ ของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงถึงภูมิปัญญาของ บรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 1) นอกจากนี้ในการพิจารณาคุณค่าของภาษาไทยนั้นฐะปะนีย์ นาครทรรพ อ้างถึงในภาษาไทยเรามีทำนอง (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2539 : 142 – 150) มีความเห็นว่า ภาษาไทยให้ประโยชน์แก่สังคม 8 ประการ ดังต่อไปนี้ 1. ใช้เป็นสื่อ กลาง 2. เสริมสร้างวัฒนธรรม 3. สำแดงเอกลักษณ์ 4. พิทักษ์เอกราช 5. ประสาทวิทยา 6. พัฒนาความคิด 7. กอบกิจการงาน 8. ประสานสามัคคี (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 1)

ด้วยเหตุนี้ ครูจึงต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการอ่าน การเขียน การพูด การฟัง และการดูสื่อต่าง ๆ รวมทั้งจะต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา จะต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีพัฒนาการและทักษะทางด้านภาษาไปพร้อมกันทุกด้านตามควรแก่วัย ให้สามารถใช้เป็นเครื่องมือ สื่อสารความคิด ความเข้าใจ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 35)

อย่างไรก็ดี การที่จะให้ผู้เรียนเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ดี จะต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสำคัญ ในบรรดาทักษะที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น การเขียนเป็นกระบวนการที่ย่างยากซับซ้อน และเป็นทักษะการถ่ายทอดที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารอย่างยิ่ง การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบัน (วรรณิ โสมประยูร. 2542 : 139) นอกจากนี้ การเขียนนับเป็นทักษะพื้นฐานแสดงออกที่สำคัญในการเรียนการสอน เกือบทุกวิชาต้องอาศัยการจดบันทึก เพื่อรวบรวม ถ้อยคำหรือสรุปเรื่องราวที่ได้ยิน ได้ฟัง เพื่อเขียนตอบปัญหาต่าง ๆ (ทิพย์สุดา จงกล. 2541 : 3) การเขียนที่มีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะสื่อสารให้คนเข้าใจแล้ว ยังต้องแสดงความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และเป็นงานเขียนที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเอง (วิภาณี วิภาวิน. 2543 : บทนำ) ดังนั้น ผู้ที่จะเขียนได้ดีต้องผ่านการฟัง การพูด การอ่านและการฝึกฝน ยิ่งการเขียนเพื่อการถ่ายทอดความคิดของตนออกมานั้นต้องอาศัยความสามารถในการใช้ภาษาเป็นสื่อมากขึ้น นักเรียนจะใช้ภาษาได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกลวิธีการสอนของครูเป็นสำคัญ (กรมวิชาการ. 2538 : 101)

จากความจำเป็นดังกล่าว ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดกระบวนการเรียนการสอนจึงได้ร่วมกันหาวิธีการพัฒนาการเรียนการสอนให้บรรลุผลตามที่คาดหวัง ดังที่หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพยุหะภูมิพิสัย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม ได้สำรวจข้อมูลเรื่อง สภาพปัจจุบันปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ปีการศึกษา 2541 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพยุหะภูมิพิสัย จากรายงานผลการสำรวจพบว่า ทักษะที่เป็นปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากที่สุด คือ ทักษะการเขียน คิดเป็นร้อยละ 61.70 (มีชัย พลภูงา. 2542 : 4) ผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้เหตุผลว่าเพราะการเขียนมีความยุ่งยากซับซ้อน และให้ข้อเสนอแนะสรุปได้ว่า (มีชัย พลภูงา. 2542 : 10)

1. ควรให้นักเรียนฝึกเขียนคำยากบ่อย ๆ
2. ควรจัดให้มีการประกวดเรียงความ หรือคำขวัญ ในโอกาสต่าง ๆ
3. ควรให้นักเรียนฝึกเขียนเรื่องง่าย ๆ เช่น การเขียนบรรยายภาพ เขียน

บันทึกประจำวัน

4. ควรจัดหาตัวอย่างที่ดีของการเขียนแต่ละแบบ แต่ละรายการมาให้
นักเรียนได้ศึกษาเป็นแนวทางในการเขียน เพราะการเขียนควรจะเริ่มจากการเขียนเลียนแบบ
แล้วจึงคิดสร้างสรรค์เป็นผลงานของตนเอง
5. ควรจัดทำเครื่องมือหรือแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนและมีการทดสอบการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ

ด้วยเหตุผลทำนองเดียวกัน วรณี โสมประยูร กล่าวว่า ในการเขียนองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดคือความคิด เพราะความคิดเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้งานเขียนเกิดขึ้นได้ โดยผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ (วรณี โสมประยูร, 2542 : 142) ดังนั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นวิชาหนึ่งที่สามารถส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ขึ้นได้ ครูภาษาไทยควรหาทางส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสคิดสร้างสรรค์ได้ตามควรแก่วัยและศักยภาพ โดยการให้เด็กได้เขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative Writing) เป็นการเขียนที่มีลักษณะของความคิดริเริ่ม โดยผู้เขียนจะต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนเองมาเชื่อมโยงความคิดในการเขียน (อัจฉรา ชิวพรณ, 2535 : 2)

จากข้อมูลเบื้องต้น โรงเรียนบ้านหนองแก ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านหนองแก พ.ศ. 2546 โดยยึดตามแนวหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในปีการศึกษา 2546 และ 2547 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 69.16 และ 69.62 ตามลำดับ (ทะเบียนผลสัมฤทธิ์โรงเรียนบ้านหนองแก, 2546 - 2547) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการเขียนคิดเป็นร้อยละ 50.00 และ 60.00 ตามลำดับ (โรงเรียนบ้านหนองแก, 2546 - 2547) นับว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้วิเคราะห์สภาพงานการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการเขียนมากที่สุด เช่น การเขียนคำ การแต่งประโยค การใช้ภาษา การแต่งเรื่อง การเขียนตามจินตนาการ ซึ่งส่งผลต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และจากรายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านหนองแก ซึ่งได้รับการประเมินเมื่อวันที่ 24 - 26 พฤษภาคม 2548 ใน

ส่วนมาตรฐานที่ 4 ความว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ มี
 วิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ คิดไตร่ตรองและมีวิสัยทัศน์ นั้น ผลการประเมินอยู่ในระดับ
 พอใช้ โดยภาพรวมด้านผู้เรียน จุดที่ควรพัฒนาคือ ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตรอยู่ใน
 เกณฑ์ที่น่าพึงพอใจ ข้อเสนอแนะ ความว่า ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน จนเกิดทักษะในกลุ่ม
 สาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษาและภาษาอังกฤษ (สำนักงาน
 รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา องค์กรมหาชน. 2548 : 27 – 41) และจาก
 ข้อเสนอแนะ ด้วยวาจาของคณะกรรมการประเมิน ความว่า การพัฒนาทักษะ การคิด ควรให้
 นักเรียนทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการคิด เช่น วิเคราะห์ข่าว ทำโจทย์เลขปัญหาคณิตศาสตร์ และฝึก
 เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนเรียงความตามจินตนาการ เป็นต้น

ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนภาษาไทยได้ตระหนักถึงปัญหาคุณภาพภาษาไทยระดับ
 ห้องเรียน เป็นการตั้งต้นของปัญหาการบริหารการศึกษาระดับชาติ จึงได้หาแนวทางแก้ปัญหา
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก ดังกล่าวข้างต้น

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องพบว่า ทฤษฎีการเชื่อมโยงของ
 ธรอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวถึงกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ว่าการเรียนรู้ที่ผู้เรียน
 ได้ฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ บ่อย ๆ และนำไปปฏิบัติเป็นประจำ จะทำให้สิ่งที่กระทำนั้นเกิดความ
 สมบูรณ์ ถูกต้องเกิดการเรียนรู้ที่คงทนถาวร (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546 : 62) และจาก
 การที่ได้ศึกษาแนวทางในการพัฒนาและการใช้สื่อการศึกษา พบว่า แบบฝึก เป็นนวัตกรรมทาง
 การศึกษาชนิดหนึ่งที่สำคัญ สามารถใช้เป็นสื่อในการฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากแบบฝึกมีรูปภาพสีสันที่สวยงาม
 น่าสนใจ มีการเขียนคำ แต่งประโยค เขียนบทสนทนา เขียนเรื่อง การเขียนโดยเน้นการเขียน
 อย่างอิสระตามความคิดของตนเองโดยไม่เลียนแบบใคร และพร้อมที่จะรวบรวมความคิด
 เหล่านั้น จนสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อนำมาเป็น
 สื่อในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการเขียน ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก ผู้วิจัยเห็นว่าแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะเป็นแนวทาง
 หนึ่งในการพัฒนารูปแบบวิธีการสอนทักษะการเขียน และเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีการ
 พัฒนาทักษะด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ที่มีประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สมมุติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีประสิทธิภาพ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจากเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. พื้นที่โรงเรียนบ้านหนองแก อำเภอยักษ์ภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก อำเภอยักษ์ภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 24 คน
  - 2.2 กลุ่มตัวอย่าง ศึกษาจากประชากรทั้งหมด ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก อำเภอยักษ์ภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 24 คน
3. ระยะเวลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548
4. เนื้อหาสาระ แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย จำนวน 10 ชุด ได้แก่
  - ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนบทสนทนา
  - ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนโฆษณา
  - ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนบรรยายความรู้สึก

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนบรรยายเกี่ยวกับครอบครัว

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนแนะนำบุคคลสำคัญ

ชุดที่ 6 เรื่องการแนะนำสถานที่

ชุดที่ 7 เรื่องการเขียนแนะนำสิ่งของ

ชุดที่ 8 เรื่องการเขียนอธิบายเหตุผล

ชุดที่ 9 เรื่องการเขียนเรียงความ

ชุดที่ 10 เรื่องการเขียนเรื่องสั้น

5. ตัวแปรที่ใช้

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย

จำนวน 10 ชุด

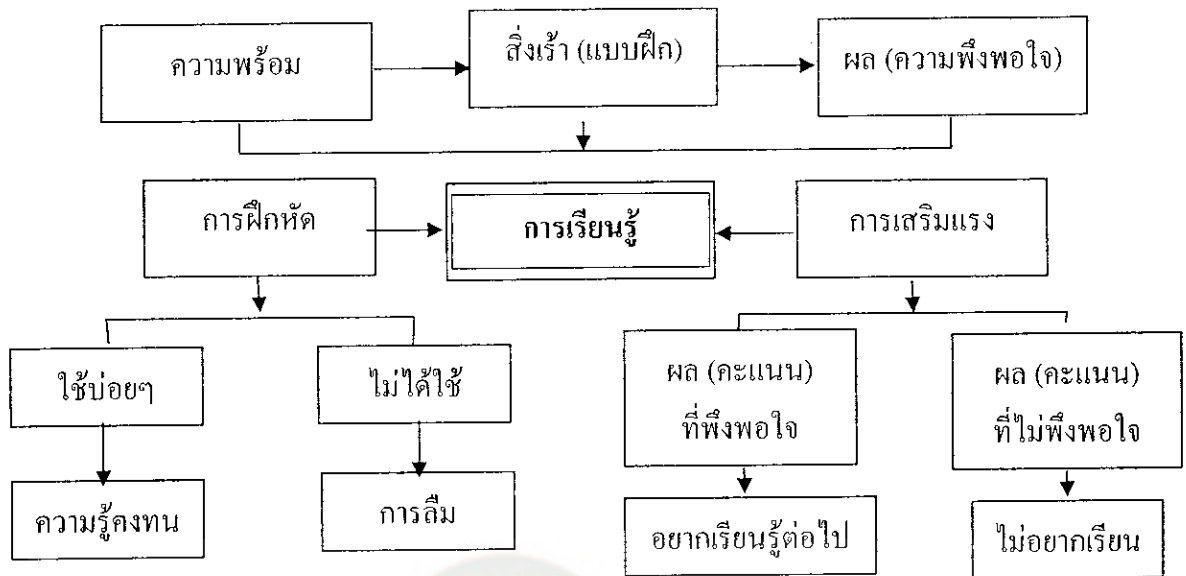
5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนจะมีแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ใช้เป็นเครื่องมือพัฒนาทักษะการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ครูมีแบบฝึกประกอบการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มขึ้น
3. ครูภาษาไทยได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์มากขึ้น
4. งานวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก ซึ่งอาศัยทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connected Theory) มีกรอบแนวคิดดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : คัดแปลงจาก กฎการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์น ไคล์ (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546 : 59 – 64)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับให้นักเรียนฝึก ปฏิบัติกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การแต่งเรื่องที่มีลักษณะแปลกใหม่ ไม่เหมือนใคร เป็นการประมวลความรู้ ความรู้สึนึกคิดและจินตนาการของนักเรียน โดยการถ่ายทอดจากประสบการณ์ออกมาเป็นคำ วลี ประโยค ข้อความและเรื่องราวที่แปลกใหม่
3. การพัฒนาทักษะ หมายถึง การปรับปรุงความสามารถให้ดีขึ้น ให้ชำนาญขึ้น
4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแก อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 24 คน
5. ค่าประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผล และค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เป็นดังนี้

5.1 ค่า 80 ตัวแรก หมายถึง ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมตามแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และผ่านกระบวนการวัดและประเมินผลการเขียนตามเกณฑ์ได้คะแนนโดยเฉลี่ยร้อยละ 80

5.2 ค่า 80 ตัวหลัง หมายถึง ผู้เรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังจากเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์แล้ว ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY